

Nieuwsbrief PFR Updates

Nummer 8, 2025

Redactie: W.M. Schrama, L. Hu, M. Jonker, M. van der Leeden en J. Tigchelaar.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Parket bij de Hoge Raad, ECLI:NL:PHR:2025:406](#) 04-04-2025

Hof

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2025:910](#) 08-04-2025

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2025:1996](#) 03-04-2025

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2025:836](#) 01-04-2025

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2025:619](#) 19-03-2025

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2025:466](#) 11-03-2025

Rechtbank

[Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2025:2067](#) 08-04-2025

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2025:1524](#) 03-04-2025

[Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2025:1975](#) 02-04-2025

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2025:1335](#) 02-04-2025

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2025:2078](#) 01-04-2025

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2025:2769](#) 01-04-2025

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2025:1043](#) 21-03-2025

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2024:10326](#) 16-09-2024

RECHTSPRAAK

De man stelt bij het einde van het geregistreerd partnerschap een vergoedingsvordering in tegen de vrouw. De vordering wordt deels toegewezen. Geen halvering van de vordering als gevolg van het aangaan van een geregistreerd partnerschap.

Feiten en omstandigheden

Partijen zijn in 2022 een geregistreerd partnerschap aangegaan en woonden daarvoor samen met een samenlevingscontract. Ze hebben samen een kind.

Verzoek

De kern van deze procedure ziet op het verzoek van de man dat de rechtbank bepaalt dat hij een vordering heeft op de vrouw van € 67.848 en dat dit bedrag voldaan moet worden vanuit de overwaarde van de woning, voordat de overwaarde bij helfte verdeeld moet worden.

Beoordeling en motivering

Vast staat dat door aankoop en verkoop van woningen de vrouw € 67.848 moet betalen aan de man en de man € 64.161,01 aan de vrouw. De rechtbank oordeelt dat deze vorderingen met elkaar verrekend worden en dat de vrouw nog een restschuld heeft aan de man van € 3.687.

Als gevolg van de verkoop van de eerste woning van partijen had de man ruim € 128.000 aan privévermogen in privé-eigendom. Partijen verschillen erover van mening wat er met dit geld gebeurd is. Volgens de man is dit bedrag (voornamelijk) uitgegeven aan of ten behoeve van gemeenschappelijke zaken of doeleinden. De vrouw heeft betwist dat het bedrag van ruim € 128.000 is gebruikt voor gemeenschappelijke uitgaven. Behalve voor zover het de aanschaf van de gezamenlijke BMW betreft. Verder heeft de vrouw aangevoerd dat de man veel geld samen met zijn vrienden heeft uitgegeven.

De rechtbank oordeelt dat de man zijn stelling dat het bedrag van ruim € 128.000 is opgegaan aan gemeenschappelijke uitgaven voor het overgrote deel onvoldoende concreet heeft onderbouwd in het licht van de betwisting door de vrouw. Alleen met betrekking tot de

aanschaf van de BMW en de garagekosten van die auto ten bedrage van € 1.622,60 heeft de man stukken overgelegd. Uit de stukken blijkt dat deze is gekocht voor een bedrag van € 15.700. Dit bedrag is betaald vanaf de gemeenschappelijke rekening van partijen, waarop kort daarvoor door de man een bedrag van € 15.000 was overgemaakt vanaf zijn eigen rekening. Dit heeft nog plaatsgevonden voor het geregistreerd partnerschap. Omdat partijen de auto in gemeenschappelijk eigendom hebben verkregen, ieder voor de onverdeelde helft, waren zij ook gehouden de aankoopsom bij helfte te betalen. Omdat de man de auto bijna geheel heeft gefinancierd is er voor hem een regresrecht ontstaan op de vrouw van € 7.500. De rechtbank is met het gerechtshof Arnhem-Leeuwarden op de door het hof aangevoerde gronden en anders dan de advocaat-generaal van oordeel dat de hieruit voortvloeiende vordering niet in de partnerschapsgemeenschap is gevallen. Mocht dit toch anders zijn dan is de rechtbank van oordeel dat een draagplicht bij helfte van deze schuld naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar is en dat de vrouw geheel draagplichtig is voor deze schuld. Het resultaat is hetzelfde, namelijk dat de vrouw de man € 7.500 moet betalen. De helft van de garagekosten (€ 811,30) komen daar bovenop.

Beslissing

De rechtbank oordeelt dat de man een vordering heeft op de vrouw van € 11.998,30.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 21-03-2025

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2025:1043

Zaaknummer: C/16/565147 / FA RK 23-1999

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Afwijzing verzoek kinderen om geregistreerd partnerschap van hun vader nietig te verklaren vanwege wilsonbekwaamheid. Nergens is uit gebleken dat de vader niet langer in staat was om zijn wil te bepalen en er zijn wel indicaties dat vader een bestendige wens had om verweester verzorgd achter te laten.

Feiten en omstandigheden

Verzoekers zijn de zoons van vader. Hun moeder is in 2008 overleden. De vader sluit in 2012 met verweester een samenlevingscontract. Verweester en vader hebben een vriendschappelijke relatie. In 2017 benoemt vader verweester ook tot enig erfgenaam. In 2022 benoemt hij verweester verder tot belangenbehartiger in zijn levenstestament. In 2023 sluiten vader en verweester een geregistreerd partnerschap, kort na een opname in het ziekenhuis van de vader. Enkele dagen daarna overlijdt vader.

De zonen verzoeken om een nietigverklaring van het geregistreerde partnerschap. Verweester voert verweer en verzoekt om niet-ontvankelijkheid dan wel afwijzing van het verzoek van de zonen.

Beoordeling

Artikel 1:32 BW in samenhang gezien met artikel 1:80a lid 5 en 6 BW geven aan dat een partnerschap niet mag worden aangegaan als de geestesvermogens van een partij dusdanig zijn gestoord dat deze niet in staat is om zijn wil te bepalen of om de betekenis van zijn verklaring te begrijpen. Via artikel 1:69 BW kan onder andere door bloedverwanten in de verticale lijn om een nietigverklaring worden verzocht. Een eventuele nietigverklaring werkt door tot het moment van het aangaan van het partnerschap, tenzij de partner te goeder trouw was op basis van artikel 1:77 BW.

De kernvraag is in hoeverre de vader wilsbekwaam was tot het aangaan van een partnerschap. Er moet gesteld en voldoende onderbouwd worden dat vader op de dag van de registratie van het partnerschap niet voldoende in staat was zijn wil te bepalen en de betekenis van het

partnerschap te begrijpen. Gezien de ingrijpende implicaties van een nietigverklaring, worden aan deze stelplicht volgens vaste rechtspraak hoge eisen gesteld. Volgens de rechtbank wordt in dit geval niet aan deze zware stelplicht voldaan. De zonen hebben een verklaring van een specialist ouderengeneeskunde ingebracht, waarin staat dat de vader een delier heeft gehad. Naar oordeel van de rechtbank staat alleen onvoldoende vast dat de vader ten tijde van het partnerschap een delier had en dat hij hierdoor niet meer in staat was zijn wil te bepalen. Zeker omdat blijkt dat de vader vóór de ziekenhuisopname helder en adequaat van geest was. Ook een foto van de vader en verweerster in het ziekenhuis, waarop de vader er zichtbaar vermoeid aan toe is, acht de rechtbank onvoldoende bewijs van wilsonbekwaamheid. Voor de ambtenaar van de burgerlijke stand was ook duidelijk dat de vader wilsbekwaam was. De rechtbank ziet geen aanleiding om aan de ambtenaar te twijfelen. De rechtbank neemt verder in de beoordeling het proportionaliteitsvereiste mee: naarmate een beslissing belangrijker is, moeten hogere eisen aan de beslisvaardigheid worden gesteld. In dat kader acht de rechtbank van belang dat de beslissing van de vader om een geregistreerd partnerschap aan te gaan met verweerster geen impulsieve beslissing was, maar een bestendiging van een reeds jarenlange door vader geuite wens om verweerster verzorgd achter te laten. Dat blijkt ook uit eerdere handelingen zoals de testamentwijziging en het samenlevingscontract. Hierbij doet niet ter zake of de relatie tussen vader en verweerster louter vriendschappelijk was. De rechtbank komt zo tot het oordeel dat verzoekers hun stelling omtrent de wilsonbekwaamheid van vader onvoldoende hebben onderbouwd en wijst daarom de verzoeken af.

Conclusie

De rechtbank wijst de verzoeken af.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 01-04-2025

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2025:2769

Zaaknummer: C/05/436951 / FA RK 24-1917

Rechters: B. Krijnen, E.L. de Jongh en , M.A.M. Kools - de Vries

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Voormalig bewindvoerder van betrokkene is aansprakelijk vanwege nalaten dat ertoe heeft geleid dat er schulden bij de gemeente zijn ontstaan bestaande uit terugvorderingen van onterecht ontvangen (bijzondere) bijstand.

Feiten en omstandigheden

Betrokkene is onder bewind gesteld vanwege onder andere verslavingsproblematiek. Twee jaar daarna is de bewindvoerder ontslagen en is er een nieuwe bewindvoerder benoemd. Kort daarna is dat bewind omgezet in een ondercuratelestelling.

De curator stelt de vorige bewindvoerder aansprakelijk vanwege het tekortschieten in de zorg van een goed bewindvoerder. Het gaat om een aantal handelingen, waarvan de belangrijkste gaat over het niet tegenhouden van stortingen van derden op de leefgeldrekening gelet op de bijstandsuitkering van betrokkene. Stortingen van derden kunnen invloed hebben op de aanspraak op bijstand en na heronderzoek van de gemeente is de bijstandsuitkering daadwerkelijk gestopt en een fors bedrag teruggevorderd. Na een succesvol bezwaar blijft er nog een schuld van bijna € 15.000 over vanwege te veel ontvangen bijstand en bijzondere bijstand. Volgens de curator was dit te voorkomen geweest als de bewindvoerder had ingegrepen, in plaats van betrokkene alleen te hebben gewaarschuwd. De bewindvoerder betwist dat zij tekort is geschoten in de zorg van een goed bewindvoerder en geeft onder andere aan dat de stortingen tegenhouden bij de bank van betrokkene niet te realiseren was.

Beoordeling

In artikel 1:444 BW is bepaald dat een bewindvoerder jegens de rechthebbende aansprakelijk is, indien hij in de zorg van een goed bewindvoerder tekortschiet, tenzij de tekortkoming hem niet kan worden toegerekend. Ook moet de kantonrechter bezien of betrokkene schade heeft geleden.

Op grond van 1:441 lid 1 BW moet een bewindvoerder de betrokkene in en buiten rechte vertegenwoordigen. Daarbij moet zorg gedragen worden voor een doelmatige belegging van het vermogen, waarbij proactief handelen en maatwerk leveren gelet op de wetsgeschiedenis

van belang zijn. Wat daar onder valt is een grijs gebied volgens de kantonrechter en het gaat voor de kantonrechter te ver om dit helemaal af te kaderen. Wel kan er een ankerpunt gegeven worden: een bewindvoerder moet nieuwe schulden zien te voorkomen.

Volgens de kantonrechter is de voormalig bewindvoerder tekortgeschoten in de zorg van een goede bewindvoerder. De bewindvoerder heeft onterecht een afwachtende houding aangenomen, onterecht de leefgeldrekening niet geblokkeerd en nagelaten uit te wijken naar een andere bank als de gewenste acties bij de huidige bank niet haalbaar waren. Dat betrokkene dan wel via andere wegen aan geld (al dan niet via derden) was gekomen, doet daar niets aan af. Nu door het nalaten van de bewindvoerder er een schuld bij de gemeente is ontstaan, is er schade. De kantonrechter stelt vast dat de schade € 5.445,31 bedraagt.

Conclusie

De kantonrechter stelt vast dat de bewindvoerder – de hoedanigheid van een bv – toerekenbaar tekort is geschoten in de zorg van een goed bewindvoerder in het bewind van betrokkene en stelt de schade vast op € 5.445,31. De bv wordt veroordeeld tot het betalen van dit bedrag aan betrokkene.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 03-04-2025

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2025:1524

Zaaknummer: 11326269 MT VERZ 24-5087

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Partijen hebben lange tijd informeel samengeleefd. Bij het einde van de relatie vordert de man terugbetaling van twee leningen die partijen volgens hem zijn overeengekomen tijdens de relatie. Het is echter niet aannemelijk dat de facturen ter onderbouwing van de leningen authentiek zijn.

Feiten en omstandigheden

Partijen hebben veertien jaar informeel samengeleefd. Tijdens de relatie zijn twee kinderen geboren. Ze hebben samengewoond in een woning die eigendom is van de vrouw.

Vordering

De man vordert terugbetaling van twee leningen die hij heeft verstrekt aan de vrouw. De eerste lening bedraagt € 95.000 en is verstrekt ter renovatie van de woning van de vrouw. Door middel van betaling van diverse facturen van de renovatie heeft de man dit bedrag aan de vrouw voldaan. Ter onderbouwing van deze lening stelt de man dat er een overeenkomst van geldlening is gesloten bij de notaris, dan wel bij een financial consultant. De tweede lening bedraagt € 15.850 en is verstrekt voor diverse kosten (huishoudelijke kosten, advocaatkosten en andere kosten).

De vrouw betwist de eerste lening en stelt dat er geen overeenkomst van geldlening bestaat. Daarbij stelt ze dat de betaalde facturen slechts € 28.777,29 bedragen. Ook de tweede lening betwist de vrouw. Zij stelt dat de betalingen gingen om kosten van de samenleving en niet om een lening.

Beoordeling en motivering

Lening 1

De rechtbank overweegt dat voor de beoordeling van de toewijsbaarheid van het door de man gevorderde bedrag van € 95.000 van doorslaggevend belang is of de vrouw € 95.000 van de man heeft geleend en niet heeft terugbetaald, zoals de man stelt. Gelet op de betwisting door

de vrouw en de wisselende stellingnamen van de man kan dit niet als vaststaand worden aangenomen.

De man heeft een bewijsaanbod gedaan om zijn boekhouder als getuige te horen. Dit aanbod is op zichzelf voldoende concreet. Desalniettemin zal de rechtbank de man niet tot nadere bewijslevering toelaten. Redengevend hiervoor is het volgende. In artikel 1 van de overeenkomst staat dat leningnemer van leninggever de som van € 95.000 heeft ontvangen. Uit de eigen stellingen van de man volgt echter dat dit niet het geval is geweest. De man heeft het bedrag van € 95.000 immers niet aan de vrouw ter beschikking gesteld. Aan de lening zou op een andere wijze uitvoering zijn gegeven, te weten door middel van betaling van facturen voor de renovatie van de woning van de vrouw. Of er wel of niet een leningsovereenkomst is gesloten, is niet van belang als niet tevens als vaststaand kan worden aangenomen dat er ook daadwerkelijk uitvoering aan die overeenkomst is gegeven. Gezien de betwisting door de vrouw heeft de man dit met zijn wisselende stellingnamen en de door hem in het geding gebrachte documenten onvoldoende onderbouwd. Het is namelijk niet aannemelijk dat de ingebrachte facturen authentiek zijn.

Lening 2

De rechtbank betreft in haar beoordeling van het geschil over deze 'lening' dat partijen met hun kinderen als gezin samenwoonden. Dan is het niet ongewoon dat beide partners bijdragen aan de kosten van de samenleving. Dat geldt in dit geval nog sterker omdat uit hetgeen de man ter zitting heeft verklaard volgt dat hij de financieel draagkrachtige partij was. Hij heeft immers gesteld dat de vrouw gedurende de relatie een bijstandsuitkering had, terwijl hij inkomsten had uit, onder meer, een drietal supermarkten waarvan hij de eigenaar is. Dat hij geld overmaakte op de rekening van de vrouw kan, zoals dat ook geldt voor door hem betaalde kosten voor gordijnen of de verwarmingsketel, dus ook gezien worden als een bijdrage aan de kosten van de samenleving.

Beslissing

De rechtbank wijst de vorderingen af.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 02-04-2025

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2025:1335

Zaaknummer: C/16/561957 / HA ZA 23-556

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Gezagsbeëindiging in hoger beroep alsnog toegewezen. Voldaan aan de vereisten van artikel 1:266 lid 1 BW en artikel 8 EVRM. In artikel 8 EVRM wordt geen striktere maatstaf gehanteerd dan in artikel 1:266 BW. Het maken van een afweging tussen de belangen van het kind en die van de ouders is in beide artikelen het uitgangspunt.

Feiten en omstandigheden

De moeder heeft alleen het gezag over de minderjarige, die is geboren in 2019. Hij is in 2019 uit huis geplaatst, verblijft sindsdien in een pleeggezin en is onder toezicht gesteld. De rechtbank heeft het verzoek van de Raad voor de Kinderbescherming (de raad) om het gezag van de moeder te beëindigen en de gecertificeerde instelling (GI) tot voogd te benoemen, afgewezen. De raad is in hoger beroep gekomen en wil dat zijn verzoek alsnog wordt toegewezen.

Beoordeling en motivering

Wat staat er in de wet?

Artikel 1:266 lid 1 BW bepaalt dat de rechter het gezag van een ouder kan beëindigen, onder meer indien een minderjarige zodanig opgroeit dat hij in zijn ontwikkeling ernstig wordt bedreigd, en de ouder niet de verantwoordelijkheid voor de verzorging en opvoeding, bedoeld in artikel 1:247 lid 2 BW in staat is te dragen binnen een voor de persoon en de ontwikkeling van de minderjarige aanvaardbaar te achten termijn. Artikel 8 lid 1 EVRM bepaalt dat eenieder recht heeft op respect voor, onder andere, zijn familie- en gezinsleven. Gezagsbeëindiging vormt onmiskenbaar een inbreuk op dit recht. Zo'n inmenging vanuit de overheid is volgens artikel 8 lid 2 EVRM daarom alleen gerechtvaardigd als deze bij wet is voorzien (art. 1:266 BW) en in een democratische samenleving noodzakelijk is ter bescherming van de in die bepaling genoemde belangen, waaronder de gezondheid en de rechten en vrijheden van anderen. Dit noodzakelijkheidsvereiste brengt verder mee dat het nagestreefde doel niet met een lichtere maatregel kan worden bereikt (het subsidiariteitsbeginsel). Tot slot moet er een redelijke verhouding bestaan tussen de inmenging en het daarmee beoogde doel (het

proportionaliteitsbeginsel).

Standpunten

Volgens de raad ligt het perspectief niet meer bij de moeder. Dit is al langere tijd duidelijk. Ondertoezichtstelling en uithuisplaatsing zijn in dat geval niet meer de geëigende maatregelen, temeer omdat een plaatsing in het vrijwillig kader niet aan de orde is. De moeder heeft zich nooit helemaal neergelegd bij het verblijf van de minderjarige in het pleeggezin en haar bezoeken aan de minderjarige zijn tot op heden begeleid. De minderjarige woont al meer dan vijf jaar in het pleeggezin en heeft recht op duidelijkheid.

De GI sluit zich aan bij het standpunt van de raad. De moeder is nog steeds wisselend in haar acceptatie van het perspectief van de minderjarige en dit heeft invloed op hem. Hij heeft, ondanks zijn jonge leeftijd, behoefte aan duidelijkheid en ervaart, mede door de wisselende houding van de moeder, spanning rondom de omgang. Voortzetting van haar gezag is niet in zijn belang.

De moeder zegt dat zij wel accepteert dat de minderjarige in het pleeggezin opgroeit. Daarnaast is ook niet gebleken dat gezondheid en ontwikkeling van de minderjarige worden geschaad, dat er problemen zijn in de uitoefening van het gezag of dat de moeder de minderjarige belast met uitspraken over zijn perspectief. Er wordt volgens haar dus niet voldaan aan de vereisten van artikel 1:266 BW en artikel 8 EVRM.

Oordeel van het hof

Het hof is van oordeel dat het gezag van de moeder over de minderjarige moet worden beëindigd.

Aan de vereisten van artikel 1:266 lid 1 BW wordt voldaan. De moeder is niet in staat om de verantwoordelijkheid voor de verzorging en opvoeding van de minderjarige binnen een voor hem aanvaardbare termijn op zich te nemen. Dit volgt ook uit het zeer uitgebreide NIFP-rapport. Uit dat rapport volgt onder andere dat er sprake is van een gedesorganiseerd hechtingspatroon tussen de moeder en de minderjarige. Zij heeft bijvoorbeeld moeite om de signalen van de minderjarige te zien, aan te sluiten bij (de behoeften van) de minderjarige, zich in hem in te leven en hier responsief op te reageren. De oorzaak hiervan is gelegen in de persoonlijkheidsproblematiek van de moeder. Vanwege deze persoonlijkheidsproblematiek zijn haar mogelijkheden om te leren beperkt. De moeder lijkt overvraagd te worden door de zorg voor haar andere kinderen. Dat het haar niet lukt om bij de behoeften van de minderjarige aan te sluiten blijkt uit het verloop van de omgang tussen haar en de minderjarige. De omgang verloopt nog altijd wisselend en is nog altijd begeleid. De

minderjarige ervaart zowel tijdens als na de omgang spanning. Ook voor de moeder is de omgang lastig. Zij weet niet wat zij met de minderjarige moet doen tijdens de omgang. Daarnaast heeft de moeder een vierde kindje gekregen en staat er een gezinsopname gepland waardoor het risico op overvraging groot is.

Daarnaast staat vast dat de aanvaardbare termijn voor de minderjarige al geruime tijd is verstreken. Hij woont al ruim vijf jaar in het huidige pleeggezin, hij is veilig gehecht aan de pleegouders en ontwikkelt zich goed in het pleeggezin. Zijn perspectief ligt niet meer bij de moeder.

Ook wordt aan de vereisten die artikel 8 EVRM stelt aan gezagsbeëindiging voldaan. In artikel 8 EVRM wordt geen striktere maatstaf gehanteerd dan in artikel 1:266 BW. Het maken van een afweging tussen de belangen van het kind en die van de ouders is in beide artikelen het uitgangspunt. In de loop der jaren is het EHRM het belang van het kind steeds uitdrukkelijker gaan meewegen bij deze belangenafweging. De eerdere herenigingsdoelstelling (hereniging van het kind met de ouders) heeft daardoor in zaken over pleeggezinplaatsingen steeds meer plaats moeten maken voor de continuïteitsdoelstelling (de wenselijkheid in bepaalde gevallen dat het kind blijft wonen bij de pleegouders). Deze rechtspraak van het EHRM is samengevat in de uitspraak *Strand Lobben*. In dit geval moet het belang van de minderjarige bij duidelijkheid, continuïteit en een ongestoord hechtingsproces zwaarder wegen dan het belang van de moeder bij behoud van haar gezag. Het hof verwijst hiervoor allereerst naar hetgeen het heeft overwogen over de langdurige plaatsing van de minderjarige in het pleeggezin, zijn hechting in het pleeggezin en de spanningen die hij ervaart rondom de omgang met de moeder. Verder heeft de minderjarige, ondanks zijn jonge leeftijd, behoefte aan duidelijkheid. Het hof is van oordeel dat hij wel onduidelijkheid ervaart over zijn perspectief. De moeder blijft immers wisselend over zijn plaatsing in het pleeggezin. Zij zegt enerzijds dat zij de plaatsing van de minderjarige in het pleeggezin volledig accepteert, maar doet anderzijds uitspraken die op het tegendeel wijzen. Deze uitspraken zijn, ook als de moeder zich niet expliciet tot de minderjarige richt, belastend voor hem. Zoals door de GI naar voren is gebracht voelt de minderjarige deze wisselende houding van de moeder ook aan. Uit het voorgaande volgt dat wordt voldaan aan het noodzakelijkheidsbeginsel.

Gelet op het voorgaande is het hof van oordeel dat een jaarlijkse verlenging van de ondertoezichtstelling en uithuisplaatsing wel degelijk onrust en onduidelijkheid met zich brengt voor de minderjarige en dat zijn ontwikkeling hierdoor mogelijk geschaad wordt. Het hof voegt hier nog aan toe dat als het al zo zou zijn dat de minderjarige nu nog geen onrust en onduidelijkheid ervaart, het dan niet in zijn belang is om hem hier in de toekomst alsnog mee te belasten. Hij wordt hiermee bewust in een loyaliteitsconflict gebracht. Hieruit volgt dat de verzochte maatregel in een redelijke verhouding tot het doel staat en dat wordt voldaan aan

het proportionaliteitsbeginsel.

Tot slot behoort een plaatsing in het vrijwillig kader, vanwege de wisselende houding van de moeder, niet tot de mogelijkheden. Dit brengt met zich mee dat ook wordt voldaan aan het subsidiariteitsbeginsel.

Conclusie

Het hof vernietigt de bestreden beschikking, beëindigt het gezag van de moeder over de minderjarige en benoemt de GI tot voogd over hem.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 19-03-2025

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2025:619

Zaaknummer: 200.343.945/01

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Afwijzing voornamswijziging minderjarige.

Feiten en omstandigheden

Uit het inmiddels ontbonden huwelijk van de moeder en de vader zijn twee kinderen geboren, in 2019 en 2021. De kinderen wonen bij hun moeder, die alleen het gezag uitoefent. In 2023 zijn de kinderen onder toezicht gesteld.

De moeder verzoekt om een wijziging van de omgangsregeling tussen de vader en de kinderen en om de vader omgang te ontzeggen. Ook verzoekt ze de vijfde en zesde voornaam van een van de kinderen te wijzigen.

De vader voert gemotiveerd verweer en concludeert tot afwijzing van het verzochte. Daarbij verzoekt de vader ook om een wijziging van de omgangsregeling, inhoudende dat de kinderen elke twee weken op zaterdag bij de vader verblijven.

Beoordeling en motivering

Ter zitting heeft de moeder haar verzoek betreffende de omgangsregeling ingetrokken en hebben de partijen overeenstemming bereikt over een opbouwende omgangsregeling bij de vader thuis. De rechtbank legt de regeling in de beschikking vast.

Op grond van artikel 1:4 lid 4 BW kan een voornaam gewijzigd worden op verzoek van de betrokken persoon of diens wettelijk vertegenwoordiger, mits er een voldoende zwaarwegend belang is.

Na de beëindiging van de relatie van de ouders is er een tijd geen contact geweest tussen de vader en het kind. Volgens de moeder vindt het kind het lastig om twee namen te dragen die gelieerd zijn aan de familie van de vader, met wie al voor het verbreken van de relatie geen contact meer was. Nu het contact met de vader hersteld is en ook het contact met de familieleden weer zal plaatsvinden, acht de rechtbank dat dit onvoldoende is om te spreken van een zwaarwegend belang. Dat de moeder mogelijk zelf moeite heeft met het feit dat twee voornamen gelieerd zijn aan familieleden van de vader is geen zwaarwegend belang voor het kind om de namen te wijzigen, mede omdat de vijfde en zesde voornaam in het

maatschappelijk verkeer niet of nauwelijks gebruikt worden.

Conclusie

De rechtbank wijzigt de omgangsregeling zoals overeengekomen door partijen en wijst het verzoek tot wijziging van de voornaam af.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 16-09-2024

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2024:10326

Zaaknummer: C/03/329003 / FA RK 24-1165

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

De man heeft zich op chat-sekssites voorgedaan als een vrouw en daarbij naaktfoto's van zijn echtgenote en foto's van haar kinderen gebruikt bij het chatten met andere mannen. Het hof bekrachtigt de beschikking van de rechtbank waarin het gezag over de minderjarige alleen aan de vrouw is toegekend en ziet evenals de rechtbank ook geen aanleiding een omgangsregeling vast te stellen. Daarnaast spelen nog enkele kwesties uit de vermogensrechtelijke afwikkeling, die hier buiten beschouwing blijven.

Feiten en omstandigheden

De partijen (de man en de vrouw) zijn getrouwd in 2016. Uit een eerdere relatie heeft de vrouw kinderen, onder wie de minderjarige. De man heeft de minderjarige erkend en sinds 2019 oefenen ze samen het gezag over hem uit.

In 2022 ontstonden er problemen in de relatie tussen partijen, volgens de vrouw onder meer vanwege seksueel grensoverschrijdend gedrag van de man. In juni dat jaar heeft zij aangekondigd te willen scheiden en in oktober is zij met de kinderen verhuisd naar een voor de man onbekende verblijfplaats. Sindsdien is er tussen de man en de minderjarige geen contact meer geweest. Later ontdekte de vrouw dat de man op chat-sekssites zich voordeed als vrouw en naaktfoto's van de vrouw en foto's van de kinderen gebruikte om te chatten met mannen. Hiervan heeft zij aangifte gedaan en de man is in 2024 veroordeeld. De man heeft erkend ook de feiten te hebben gepleegd.

In 2024 zijn partijen gescheiden. Daarbij heeft de rechtbank besloten dat de vrouw alleen het gezag over de minderjarige uitoefent.

Grieven

De man verzoekt om het verzoek van de vrouw tot beëindiging van het gezamenlijk gezag alsnog af te wijzen en een zorgregeling vast te stellen tussen de man en de minderjarige.

Ook verzoekt de man om een raadsonderzoek, omdat de beschikking van de rechtbank op aannames zou berusten.

Beoordeling en motivering

Op grond van artikel 1:251a BW kan een rechter na een scheiding bepalen dat het gezag over een kind aan een van de ouders toekomt, als dit noodzakelijk is in het belang van het kind. Volgens de rechtbank is dit het geval en is het ook niet in het belang van de minderjarige om het verbroken contact tussen de minderjarige en de man te herstellen. Het hof bekrachtigt deze beslissing.

Door de gebeurtenissen is de verhouding tussen partijen dusdanig beschadigd dat zij niet meer gezamenlijk belangrijke beslissingen over de minderjarige kunnen nemen. De vrouw is psychisch zwaar beschadigd, wat doorwerkt in de relatie tussen de man en de minderjarige. Bovendien heeft de man door foto's en informatie van de vrouw en de kinderen te delen risico's in het leven geroepen die hij niet meer in de hand had. De man lijkt echter de impact van zijn handelen niet in te zien en bagatelliseert het gebeuren, waarmee hij zijn eigen belang boven dat van het gezin lijkt te stellen.

Ook wijst het hof het verzoek tot een raadsonderzoek af. De beschikking van de rechtbank is gebaseerd op vaststaande feiten, namelijk de strafrechtelijke uitspraak en de bekentenis van de man. Een dergelijk onderzoek verandert dus niets aan de feiten. Bovendien is het niet in het belang van de minderjarige, die baat heeft bij rust en stabiliteit. Contact met de man zou zelfs nadelig kunnen zijn voor diens geestelijke ontwikkeling.

Conclusie

Het hof bekrachtigt de beschikking, welke inhoudt dat het gezamenlijk gezag beëindigd wordt en er geen omgangsregeling tussen de man en de minderjarige wordt vastgesteld.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 03-04-2025

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2025:1996

Zaaknummer: 200.347.199 en 200.347.201

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Rechtbank aanvaardt bevoegdheid te beslissen over verbintenrechtelijk geschil op uitdrukkelijk verzoek van partijen. Rechtbank bepaalt dat de vrouw niet onrechtmatig de zorgovereenkomsten met de man en zijn moeder heeft beëindigd, bepaalt dat de man bevoegd is tot toegang tot de DigD van het kind en wijzigt de zorgregeling niet.

Feiten

De ouders hebben samen één minderjarig kind over wie zij gezamenlijk het gezag uitoefenen. Het kind van de ouders leidt aan een houding- en bewegingsstoornis en heeft intensieve zorg nodig, waarvoor een PGB is toegekend. De ouders hebben tijdens een vorige zitting afgesproken om te trachten in onderling overleg tot een oplossing te komen, hetgeen niet is gelukt.

Verzoeken

De rechtbank moet nog beslissen op de verzoeken ten aanzien van de zorgovereenkomsten met de man en zijn moeder, de toegang van de man tot de DigiD van het kind en de wijziging van de zorgregeling.

Beoordeling

De rechtbank is van oordeel dat niet de familiékamer, maar de sector civiel bevoegd is om te beslissen over het geschil tussen de ouders over het opzeggen door de vrouw van de zorgovereenkomst met de man en zijn moeder. Dit betreft namelijk een geschil in het kader van het verbintenisrecht. De ouders hebben echter aangegeven toch een beslissing van de rechtbank in deze procedure te willen en de rechtbank heeft gehoor gegeven aan dat verzoek. De rechtbank beoordeelt de verzoeken op grond van artikel 1:253a lid 1 BW, waarbij ten aanzien van de zorgregeling ingevolge lid 4 van artikel 1:253a ook artikel 1:377e BW van toepassing is.

Ten aanzien van de zorgovereenkomsten overweegt de rechtbank dat de vrouw niet de

toestemming van de man nodig had voor het opzeggen van de zorgovereenkomst met hem en zijn moeder. Daarvoor is de vrouw als gewaarborgde hulp verantwoordelijk. De vrouw had volgens de rechtbank gegronde reden om de zorgovereenkomsten met de man en zijn moeder op te zeggen, omdat ze anders het risico zou lopen dat het PGB voor het kind zou worden stopgezet of zij haar werkzaamheden als gewaarborgde hulp stop diende te zetten, gelet op het feit dat er problemen waren ontstaan met enerzijds het declareren van de verleende zorguren door de man en zijn moeder en anderzijds de wijze waarop de zorguren door hen worden ingevuld en hun gebrek aan betrokkenheid bij zorgoverleggen.

Wat betreft het geschil omtrent de DigiD van het kind overweegt de rechtbank dat het past bij de gezamenlijke gezagsuitoefening dat de man daar ook toegang toe heeft. Er is echter sprake van groot wantrouwen tussen partijen, wat gezamenlijke toegang lastiger maakt. De man is bang dat de vrouw informatie achterhoudt en de vrouw dat de man gegevens zal wijzigen met betrekking tot het PGB als hij toegang krijgt tot de DigiD. De rechtbank is van oordeel dat de man, nu hij ook met het gezag over het kind is belast, eveneens toegang tot de DigiD van het kind moet krijgen. Wel is de rechtbank het met de vrouw eens dat er slechts één telefoonnummer aan het DigiD-account kan worden gekoppeld, hetgeen betekent dat de man de vrouw een bericht zal moeten sturen als hij wil inloggen en de vrouw de verificatiecode die zij ontvangt naar hem zal moeten doorsturen.

Ten aanzien van de zorgregeling overweegt de rechtbank dat eerst moet worden vastgesteld of sprake is van een wijziging van omstandigheden (als bedoeld in art. 1:377e BW) die maakt dat de zorgregeling moet worden gewijzigd. Daar is volgens de rechtbank sprake van, omdat er door de dokters- en ziekenhuisbezoeken van het kind problemen zijn ontstaan in de uitvoering van de zorgregeling en het kind bovendien ouder is geworden en het voor zijn ontwikkeling van belang is dat hij meer kan optrekken met leeftijdsgenoten. De rechtbank wijzigt de zorgregeling echter niet, enkel ten aanzien van de zomervakantie waarin de rechtbank bepaalt dat het kind een aantal dagen bij een GGZ-instelling zal verblijven. Daartoe overweegt de rechtbank dat het verzoek van de vrouw tot wijziging van de zorgregeling is ingegeven door haar argument dat tijdens de dagen dat het kind bij de man verblijft er regelmatig doktersafspraken of ziekenhuisbezoeken gepland staan, waar de man niet met het kind heen wil. De man heeft op zitting toegezegd dat hij wel naar deze afspraken wil gaan, als hij die op tijd te horen krijgt. De rechtbank gaat ervan uit dat de vrouw dit duidelijk aan de man zal communiceren en de man zijn afspraak gestand houdt. Ten overvloede wijdt de rechtbank nog een overweging aan de verstoorde communicatie en het wantrouwen van partijen. De rechtbank drukt hen op het hart daarvoor opnieuw hulp te zoeken, omdat zij nog jarenlang met elkaar moeten overleggen ten aanzien van de medische situatie van het kind. Dit klemt temeer, omdat vanaf 2028 de vrouw niet meer de positie van gewaarborgde hulp zal

hebben en in plaats daarvan partijen als wettelijk vertegenwoordigers gezamenlijk het PGB van het kind gaan beheren.

Conclusie

De rechtbank bepaalt dat de vrouw de man toegang tot het DigiD-portaal van het kind verschaft door hem de verificatiecode door te sturen op het moment dat hij toegang wil, bepaalt dat het kind tijdens de zomervakantie drie dagen bij een GGZ-instelling zal verblijven en wijst het meer of anders verzochte af.

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 02-04-2025

ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2025:1975

Zaaknummer: C/02/420713 / FA RK 24-1509

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

De vrouw heeft geen spoedeisend belang en is niet-ontvankelijk in haar vorderingen voor zover die voorzieningen betreffen die in de verzoekschriftprocedure op grond van artikel 1:253a BW (hadden) kunnen worden verzocht.

Feiten

Partijen hebben een affectieve relatie met elkaar gehad en hebben samen twee minderjarige kinderen waarover zij gezamenlijk het gezag uitoefenen. De vrouw is in eerste aanleg niet-ontvankelijk verklaard in haar vordering ten aanzien van de inschrijving van het jongste kind op een school, omdat zij daarbij geen spoedeisend belang had. Volgens de voorzieningenrechter betreft het een geschil waarop de regeling van artikel 1:253a BW van toepassing is. De vrouw had ook geen spoedeisend belang bij haar vorderingen ten aanzien van de zorgregeling en de therapie van het oudste kind. Voor de vorderingen van de vrouw ten aanzien van de kinderalimentatie geldt dat zij daarvoor al een executoriale titel in het ouderschapsplan heeft. De vrouw is veroordeeld in de kosten van de procedure.

Vorderingen

De vrouw vordert in hoger beroep dat haar vorderingen alsnog worden toegewezen, met veroordeling van de man in de proceskosten.

Beoordeling

Het hof overweegt dat de ouders inmiddels overeenstemming hebben bereikt over de therapie van hun oudste kind en de vrouw geen belang meer heeft bij die vordering. Ten aanzien van die over de achterstallige alimentatiebetalingen heeft de vrouw geen grief aangevoerd en is zij dus niet-ontvankelijk.

Voor de overige vorderingen moet het hof, indien een voorziening in kort geding wordt gevraagd, beoordelen of er op dat moment een spoedeisend belang bestaat bij de gevraagde voorziening. Ter zitting is gebleken dat de vrouw nog steeds geen verzoek op grond van artikel 1:253a BW bij de rechtbank heeft ingediend voor de schoolwisseling van hun jongste kind. De

man wil daarvoor geen toestemming verlenen, omdat de wijziging van de school ten koste gaat van zijn zorgregeling met het jongste kind. Het lag hier volgens het hof op de weg van de vrouw om een bodemprocedure aanhangig te maken om een hierover een definitief oordeel te krijgen. Er is dan ook geen acute noodzaak om een voorlopige voorziening te treffen om de situatie (tijdelijk) te wijzigen. Het feit dat de vrouw in de proceskosten is veroordeeld brengt niet met zich mee dat zij een spoedeisend belang heeft bij de geweigerde voorzieningen. Dat de vrouw dubbele kosten moest maken voor zowel een appelprocedure in kort geding als een verzoekschriftprocedure op grond van artikel 1:253a BW leidt niet tot een ander oordeel. Deze kosten voor de vrouw zijn het gevolg van haar eigen keuze voor de kortgedingprocedure.

De vrouw heeft wel belang bij haar beroep voor zover het de proceskostenveroordeling betreft. Immers, ook indien de appelrechter oordeelt dat het spoedeisend belang ontbreekt bij de in hoger beroep te beoordelen vorderingen, levert deze veroordeling voor een partij die in eerste aanleg in de proceskosten is veroordeeld een voldoende belang op bij het instellen van hoger beroep. Anders dan de voorzieningenrechter ziet het hof geen aanleiding af te wijken van de regel, die in familiezaken als uitgangspunt geldt, dat de proceskosten worden gecompenseerd. Belangrijk aspect van deze regel is dat de verhoudingen tussen de ex-partners, die samen het ouderschap moeten blijven vormgeven, niet verder op scherp worden gezet. Dat is in dit geval wel het gevolg geweest van deze veroordeling. Zeker nu beide ouders hebben aangegeven zich te willen inzetten voor de verbetering van hun verhouding, acht het hof de proceskostenveroordeling niet passend.

Conclusie

Het hof vernietigt het bestreden vonnis voor zover het de proceskostenveroordeling betreft, bepaalt dat ieder partij de eigen kosten van zowel de procedure in eerste aanleg als in hoger beroep draagt, verklaart de vrouw niet-ontvankelijk in haar vorderingen in hoger beroep en wijst het meer of anders verzochte af.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 11-03-2025

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2025:466

Zaaknummer: 200.343.969/01

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Gezag over minderjarige. Verplichte procesvertegenwoordiging voor gecertificeerde instelling (art. 1:283 BW)? Maatstaf voor beoordeling verzoek ene ouder ex artikel 1:274 lid 2 BW om te worden belast met gezag nadat gezag andere ouder is beëindigd.

Feiten en omstandigheden

Het gezag van de moeder over de minderjarige is beëindigd en de gecertificeerde instelling (GI) is belast met de voogdij. De vader heeft op grond van artikel 1:274 lid 2 BW verzocht om te worden belast met het gezag. Rechtbank en hof hebben dit verzoek afgewezen. De vader heeft cassatieberoep ingesteld.

Bespreking en beoordeling door de A-G van het cassatiemiddel

Onderdeel 1

Onderdeel 1 richt zich tegen r.o. 5.1 van de bestreden beschikking, waarin het hof overweegt:

‘Namens de vader is aangevoerd dat de GI geen rechtsgeldig verweer heeft gevoerd, omdat het verweerschrift niet door een advocaat is ondertekend en ingediend. (...) Het hof ziet daarvoor geen aanleiding. Weliswaar volgt uit het Procesreglement verzoekschriftprocedures familie zaken gerechtshoven dat een verweerschrift in hoger beroep wordt ingediend en ondertekend door een advocaat, maar daarvoor is een uitzondering gemaakt indien de wet een andere mogelijkheid biedt. Ter gelegenheid van de beëindiging van het gezag van de moeder is de voogdij over de minderjarige door de rechter aan de GI opgedragen (...). Onder verwijzing naar het bepaalde in artikel 1:283 BW is het hof van oordeel dat de GI zich voor de uitoefening van haar taak in dit geval ook zonder advocaat tot de rechter kan wenden. De brief van de GI (...), door de GI geduid als verweerschrift, is daarmee toelaatbaar.’

Het middel klaagt dat het hof blijk heeft gegeven van een onjuiste rechtsopvatting, althans zijn oordeel ontoereikend of onbegrijpelijk heeft gemotiveerd. Het hof had het verweerschrift van de GI buiten beschouwing moeten laten. Volgens de wet moet een verweerschrift ondertekend en ingediend worden door een advocaat. Het verweerschrift van de GI in hoger beroep voldoet

niet aan dit voorschrift. Het hof miskent dat de uitzondering op de verplichte procesvertegenwoordiging door een advocaat (art. 1:283 BW) slechts geldt voor een verzoek dat een GI in verband met de uitoefening van de voogdij tot de rechter richt. Het artikel strekt zich niet uit tot een verweerschrift van een GI.

De A-G stelt het volgende voorop. In verzoekschriftzaken geldt, zowel in eerste aanleg als in hoger beroep, dat een verzoekschrift moet worden ondertekend en ingediend door een advocaat, tenzij de indiening bij de kantonrechter plaatsvindt of ingevolge bijzondere wettelijke bepalingen niet door een advocaat behoeft te geschieden. Dit wettelijke uitgangspunt van verplichte procesvertegenwoordiging door een advocaat geldt ook voor een verweerschrift in verzoekschriftzaken, zowel in eerste aanleg (art. 282 lid 1 Rv) als in hoger beroep (art. 362 Rv). De rechtvaardiging van de verplichte procesvertegenwoordiging wordt in het algemeen gevonden in de waarborg voor een geordend en zorgvuldig verloop van de procedure. Hierbij speelt onder andere het kwaliteitsaspect een rol: de tussenkomst van een advocaat draagt bij aan feitelijk en juridisch deugdelijk onderbouwde standpunten van partijen.

In Boek 1 BW zijn verschillende uitzonderingen te vinden op de verplichte procesvertegenwoordiging in verzoekschriftzaken. Een daarvan staat in artikel 1:283 BW, luidende als volgt:

‘De verzoeken die de gecertificeerde instelling, bedoeld in artikel 1.1 van de Jeugdwet, dan wel de rechtspersoon, bedoeld in artikel 302, tweede lid, in verband met de uitoefening van de voogdij tot de rechter richt, kunnen worden ingediend zonder advocaat (...).’

Artikel 1:283 BW is ingevoerd bij wet van 13 maart 2008 (*Stb.* 2008, 85) en hangt samen met de herschikking van de bevoegdheidsverdeling tussen rechtbank en kantonrechter. Aanvankelijk behoorden voogdijgeschillen met betrekking tot minderjarigen tot de absolute bevoegdheid van de kantonrechter, zodat hiervoor geen verplichte procesvertegenwoordiging gold (art. 278 lid 3 Rv). Hierin is verandering gekomen met de herschikking van de bevoegdheidsverdeling tussen rechtbank en kantonrechter bij wet van 22 november 2006 (*Stb.* 2006, 589). Als gevolg van deze herschikking zijn voogdijgeschillen met betrekking tot minderjarigen (uitgezonderd voogdijbewind) tot de absolute bevoegdheid van de rechtbank gaan behoren. Dit had tot gevolg dat in voogdijgeschillen (uitgezonderd voogdijbewind) voortaan verplichte procesvertegenwoordiging gold (art. 278 lid 3 Rv). Met invoering van artikel 1:283 BW heeft de wetgever dit gevolg van de herschikking van de bevoegdheidsverdeling tussen rechtbank en kantonrechter ongedaan gemaakt. De regeling van artikel 1:283 BW heeft de wetgever ontleend aan artikel 1:265 lid 4 (oud) BW, dat overeenkomt met het huidige artikel 1:265k lid 4 BW. Deze bepaling houdt in dat verzoeken die een GI ter uitvoering van haar taak in het kader van

de ondertoezichtstelling van minderjarigen tot de rechter richt, zonder advocaat kunnen worden ingediend. De parlementaire geschiedenis bevat geen informatie over de achtergrond van artikel 1:265k lid 4 BW en artikel 1:265 lid 4 (oud) BW. Het ligt echter voor de hand dat de uitzondering op de verplichte procesvertegenwoordiging in artikel 1:265k lid 4 BW, evenals in artikel 1:265 lid 4 (oud) BW, en het daarop gebaseerde artikel 1:283 BW berust op de gedachte dat een GI, als ervaren procesdeelnemer, de nodige deskundigheid in huis heeft zowel ten aanzien van de onderwerpen die verband houden met haar wettelijke taken als ten aanzien van de procesvoering. De A-G wijst erop dat een GI in het kader van de vereiste certificering op grond van artikel 3.4 Jeugdwet moet beschikken over 'juridische ondersteuning' die, waar nodig, hulp en bijstand kan bieden aan de jeugdzorgmedewerkers. Tegen deze achtergrond zou het verplicht stellen van procesvertegenwoordiging dan ook zijn doel voorbijschieten en tot onnodige advocaatkosten leiden.

Volgens een taalkundige uitleg van artikel 1:283 BW (en art. 1:265k lid 4 BW en art. 1:265 lid 4 (oud) BW) geldt de uitzondering op de verplichte procesvertegenwoordiging voor 'verzoeken' van een GI. De A-G ziet geen enkele rechtvaardiging voor een onderscheid in een uitzondering op de verplichte procesvertegenwoordiging naar gelang een GI als verzoeker of als verweerder optreedt. In de parlementaire geschiedenis van artikel 1:283 BW (of art. 1:265k lid 4 BW of art. 1:265 lid 4 (oud) BW) bestaat hiervoor ook geen enkel aanknopingspunt. Het argument van de deskundigheid, waarop het voorschrift van artikel 1:283 BW voor verzoeken van een GI is gestoeld, geldt evenzeer wanneer een GI (in eerste aanleg of in hoger beroep) een verweerschrift indient. De wetgever heeft de uitzondering op de verplichte procesvertegenwoordiging in artikel 1:283 BW (en art. 1:265k lid 4 BW en art. 1:265 lid 4 (oud) BW) niet uitdrukkelijk afgewezen voor gevallen waarin een GI een verweerschrift indient. Wordt de opvatting uit het cassatiemiddel gevolgd, dan zou dat bovendien het onwenselijke gevolg hebben dat een GI als verzoeker in eerste aanleg zonder advocaat kan optreden, maar in hoger beroep zou zijn aangewezen op een advocaat wanneer zij een verweerschrift indient. Dit brengt de A-G tot de conclusie dat de uitzondering op de verplichte procesvertegenwoordiging in artikel 1:283 BW niet alleen geldt voor een verzoekschrift maar ook voor een verweerschrift van een GI. Deze uitleg van artikel 1:283 BW sluit aan bij andere bepalingen in Boek 1 BW waarin, eveneens op grond van de deskundigheid van de betrokken procesdeelnemers, een uitzondering is gemaakt op de verplichte procesvertegenwoordiging in verzoekschriftzaken. De A-G noemt artikel 1:243 lid 4 BW met betrekking tot de Raad voor de Kinderbescherming en artikel 1:16b BW met betrekking tot de ambtenaar van de burgerlijke stand. Met het gebruik van de woorden 'in rechte optreedt' in deze bepalingen wordt duidelijk gemaakt dat de uitzondering op de verplichte procesvertegenwoordiging niet alleen geldt voor een verzoekschrift maar ook voor een verweerschrift.

Het hof heeft het verweerschrift van de GI toegelaten tot de gedingstukken. Het hof heeft hiermee geen blijk gegeven van een onjuiste rechtsopvatting; het oordeel is evenmin onbegrijpelijk. Gelet op de uiteengezette strekking van artikel 1:283 BW, mocht de GI in hoger beroep zonder advocaat een verweerschrift indienen. Onderdeel 1 faalt derhalve.

Onderdeel 2

Onderdeel 2 is ingesteld onder de voorwaarde dat onderdeel 1 tot vernietiging van de bestreden beschikking leidt. Aan deze voorwaarde is niet voldaan. Desalniettemin behandelt de A-G het onderdeel, gelet op het belang van de rechtsvraag die aan de orde wordt gesteld.

Het onderdeel keert zich tegen r.o. 5.2 van de bestreden beschikking, waarin het hof overweegt:

‘Op grond van artikel 1:274 lid 2 BW kan, in geval van beëindiging van het gezag van een ouder, die het gezag alleen uitoefent, de andere ouder de rechter te allen tijde verzoeken met de uitoefening van het gezag te worden belast. Dit verzoek wordt ingewilligd indien de rechter dit in het belang van de minderjarige noodzakelijk oordeelt.’

Naar het middel betoogt heeft het hof blijk gegeven van een onjuiste rechtsopvatting, omdat uit de parlementaire geschiedenis van artikel 1:274 lid 2 BW, anders dan uit de wettekst, volgt dat het verzoek moet worden toegewezen tenzij afwijzing in het belang van de minderjarige noodzakelijk is.

De A-G stelt het volgende voorop. Artikel 1:274 lid 2 BW is ingevoerd bij wet van 3 april 1969 (Invoeringswet Boek 1 nieuw BW, *Stb.* 1969, 167), destijds luidend als volgt:

‘In geval van ontheffing of ontzetting van een ouder, die (...) de ouderlijke macht alleen uitoefent, kan de andere ouder (...) de rechtbank te allen tijde verzoeken met de uitoefening van de ouderlijke macht te worden belast. Dit verzoek wordt slechts afgewezen, indien gegronde vrees bestaat dat bij inwilliging de belangen van de kinderen zouden worden verwaarloosd.’

Bij wet van 6 april 1995 (*Stb.* 1995, 240) is in artikel 1:251 lid 2 BW een regeling opgenomen met betrekking tot gezamenlijk gezag van de ouders na echtscheiding, luidende als volgt:

‘Na ontbinding van het huwelijk (...) kunnen de ouders op hun eensluidend verzoek gezamenlijk belast blijven met de uitoefening van het gezag. De rechtbank wijst dit verzoek af, indien gegronde vrees bestaat dat bij inwilliging de belangen van het kind zouden worden verwaarloosd.’

De memorie van toelichting vermeldt:

‘De onderhavige afwijzingsgrond [art. 1:251 lid 2 BW, A-G] is ontleend aan de algemeen in Boek 1 van het Burgerlijk Wetboek gebruikte grond om een verzoek van een ouder om (...) met het gezag te worden belast, te toetsen (zie bijvoorbeeld de artikelen 274, tweede lid, 285, derde lid, 287, vijfde lid, 288, tweede lid en 297, derde lid, Boek 1 BW). Hoewel hierbij uitgangspunt is dat een dergelijk verzoek in beginsel zou moeten worden ingewilligd, wordt niet alléén op het verzoek van de ouders afgegaan.’

Bij wet van 12 maart 2014 heeft artikel 1:274 lid 2 BW haar huidige redactie gekregen (*Stb.* 2014, 130). Sindsdien luidt de bepaling als volgt:

‘In geval van beëindiging van het gezag van een ouder, die het gezag alleen uitoefent, kan de andere ouder de rechtbank te allen tijde verzoeken met de uitoefening van het gezag te worden belast. Dit verzoek wordt ingewilligd indien de rechtbank dit in het belang van de minderjarige noodzakelijk oordeelt.’

De memorie van toelichting vermeldt:

‘(...) Uitgangspunt is dat een dergelijk verzoek wordt toegewezen, maar de rechter kan het verzoek afwijzen indien dit in het belang van het kind noodzakelijk is, (...) (vergelijk artikel 253g).’

Artikel 1:253g BW houdt in dat indien van de ouders diegene overlijdt die het gezag alleen uitoefent, de rechter bepaalt dat de overlevende ouder met het gezag wordt belast (lid 1). De afwijzingsgrond in het derde lid, gewijzigd bij voormelde wet van 12 maart 2014, luidt:

‘Het verzoek om de overlevende ouder met het gezag te belasten wordt slechts afgewezen, indien de rechter oordeelt dat het belang van de minderjarige zich tegen inwilliging verzet.’

De memorie van toelichting vermeldt:

‘(...) Uitgangspunt is en blijft dat een dergelijk verzoek wordt toegewezen, maar de rechtbank kan het verzoek afwijzen indien dit in het belang van het kind noodzakelijk is (...).’

Uit het voorgaande maakt de A-G op dat de wetgever bij invoering van artikel 1:274 lid 2 BW voor ogen heeft gehad dat een verzoek van de ouder zonder gezag om met het gezag te worden belast nadat het gezag van de andere ouder is beëindigd, wordt toegewezen tenzij het belang van de minderjarige zich daartegen verzet. Inwilliging van het verzoek was derhalve het uitgangspunt. Uit de memorie van toelichting bij het wetsvoorstel dat heeft geleid tot de wet van 12 maart 2014 blijkt dat de wetgever dit uitgangspunt heeft willen handhaven en slechts

een terminologische aanpassing in artikel 1:274 lid 2 BW heeft willen doorvoeren. De bij voormelde wet doorgevoerde wijziging in de tweede volzin van artikel 1:274 lid 2 BW is hiermee niet in overeenstemming. Deze wijziging is door de wetgever op geen enkele manier toegelicht en staat haaks op (de memorie van toelichting van) artikel 1:253g BW, waar de wetgever in de memorie van toelichting bij artikel 1:274 lid 2 BW naar verwijst. Dit alles duidt erop dat de wetgever bij de wet van 12 maart 2014 geen inhoudelijke wijziging heeft beoogd in de tweede volzin van artikel 1:274 lid 2 BW. De bij deze wet doorgevoerde wijziging van artikel 1:274 lid 2 BW berust vermoedelijk dan ook op een misslag.

Gelet op het voorgaande is de A-G van mening dat bij de beoordeling van een verzoek op grond van artikel 1:274 lid 1 BW als uitgangspunt moet gelden, anders dan uit de wettekst volgt, dat het verzoek wordt toegewezen tenzij de rechter oordeelt dat het belang van de minderjarige zich tegen inwilliging verzet. Dit verschil in uitgangspunt met de wettekst zal gevolgen kunnen hebben voor onder andere de eisen aan de motivering van de beslissing van de rechter.

De A-G meent dan ook dat het hof blijkt heeft gegeven van een onjuiste rechtsopvatting. Het hof had tot uitgangspunt moeten nemen dat het verzoek op grond van artikel 1:274 lid 2 BW wordt toegewezen, tenzij het belang van de minderjarige zich tegen inwilliging verzet. De A-G merkt op dat ook wanneer de juiste maatstaf wordt gehanteerd, de afwijzing van het verzoek van de vader wordt gedragen door de in cassatie onbestreden gronden in de bestreden beschikking.

Conclusie

De conclusie van de A-G strekt tot verwerping.

Instantie: Parket bij de Hoge Raad

Datum uitspraak: 04-04-2025

ECLI: ECLI:NL:PHR:2025:406

Zaaknummer: 24/04202

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Erkenning van in Nederland gesloten huwelijk naar buitenlands recht. Geen ontbinding huwelijk door buitenlandse rechtbank. Nederlandse rechter spreekt terecht echtscheiding uit.

Feiten

De vrouw heeft de Israëlische nationaliteit, de man de Israëlische en Nederlandse nationaliteit. In 2018 sloten partijen een burgerlijk huwelijk in plaats A en in Israël een religieus huwelijk. In 2018 is uit partijen minderjarige in Israël geboren. De vrouw en de minderjarige verhuisden in 2019 naar Nederland, om bij de man te gaan wonen. Op 14 juli 2022 sprak de rabbinale rechtbank regio Tel Aviv Jaffa de echtscheiding tussen partijen uit. Einde huwelijk is ingeschreven in de Basisregistratie Personen in plaats A. Op het Israëlische identiteitsbewijs van de man van augustus 2022 staat de scheiding vermeld.

Omvang hoger beroep

De rechtbank heeft bij bestreden beschikking van 6 maart 2024 de echtscheiding uitgesproken tussen partijen. De man verzoekt vernietiging van de bestreden beschikking, de vrouw bekrachtiging. In hoger beroep twisten partijen over de vraag of de Nederlandse rechter de echtscheiding mag uitspreken. Er zijn nevenvoorzieningen verzocht, die hier buiten beschouwing blijven.

Motivering beslissing

Ten tijde van het verzoekschrift verbleven partijen in Nederland en daarom komt Nederlandse rechter rechtsmacht toe.

De grief van de man richt zich tegen het oordeel van de rechtbank dat het in Israël voltrokken religieuze huwelijk niet kan worden erkend, omdat partijen daarvoor voor de Nederlandse wet waren gehuwd, zodat ook de religieuze echtscheiding niet kan worden erkend. Het in Nederland gesloten burgerlijk huwelijk wordt volgens de man in Israël niet erkend en ten tijde van het religieuze huwelijk in Israël waren partijen daarom in Israël ongehuwd. Volgens de man heeft de religieuze scheiding in Israël tot gevolg dat partijen naar Israëlisch recht (ook)

naar burgerlijk recht zijn gescheiden. De religieuze echtscheiding van partijen is ingeschreven bij de burgerlijke stand. Het huwelijk was derhalve ontbonden voor de bestreden beschikking. De echtscheiding kan niet opnieuw worden uitgesproken.

De vrouw voert hiertegen verweer.

Oordeel hof

Het burgerlijk huwelijk wordt naar Israëlijsch recht erkend. Dit volgt uit vaste jurisprudentie in Israël: in 2003 oordeelde het High Rabbinical Court in een ander geval dat een in Cyprus gesloten burgerlijk huwelijk in de hele wereld en dus ook in Israël erkend wordt. Het Supreme Court bevestigt dat geldigheid van een buiten Israël gesloten huwelijk van een Israëlijsch paar volgens het internationaal privaatrecht beoordeeld moeten worden en derhalve is voornoemd huwelijk geldig in Israël. Het hof oordeelt dat dit ook geldt voor partijen: hun burgerlijk huwelijk wordt naar Israëlijsch recht erkend, zij werden in Nederland en in Israël als gehuwd beschouwd.

De man stelt dat met de beslissing van de rabbijnse rechtbank van 14 juli 2022 ook het burgerlijk huwelijk is ontbonden. De vrouw meent van niet. De vrouw stelt dat partijen met het rabbinaat in A afspraken dat de rabbinale echtscheiding (get) pas zou worden afgegeven na ontbinding van het burgerlijk huwelijk en de toestemming van partijen voor de get. De man betwist deze afspraak. De vrouw overlegt het aanvraagformulier voor de get.

Voor het hof is echter onduidelijk welke documenten partijen bij de aanvraag hebben bijgesloten, behalve de akte van het religieuze huwelijk. Niet is gebleken dat gegevens van het burgerlijk huwelijk zijn bijgevoegd. Ook anderszins staat niet vast dat de rabbijnse rechtbank met de beslissing van 14 juli 2022 ontbinding beoogde van het burgerlijk huwelijk. De man heeft nagelaten inzage te verschaffen in de in Israël gevolgde procedure en overgelegde documenten, die tot die beslissing leidden. Het hof kan niet vaststellen dat de rabbijnse rechtbank het burgerlijk huwelijk heeft ontbonden.

De rechtbank oordeelde terecht dat het burgerlijk huwelijk nog niet was ontbonden. Nu partijen subsidiair hebben verzocht de echtscheiding uit te spreken, bekrachtigt het hof de beschikking van de rechtbank op dit onderdeel. De grief van de man faalt.

Met de rechtbank oordeelt het hof dat de Nederlandse rechter bevoegd is hetgeen tussen partijen niet ter discussie staat.

Beslissing

Het hof bekrachtigt voornoemde beschikking en wijst af het in hoger beroep meer of anders

verzochte.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 01-04-2025

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2025:836

Zaaknummer: 200.342.257/01 en 200.346.234/01

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Relatievermogensrecht. Geen uitzondering op draagplicht schulden. Geen verknochtheid studieschuld. Artikel 1:100 BW, artikel 1:94 BW.

Feiten en omstandigheden

De rechtbank heeft op 16 juli 2024 (bestreden beschikking) de echtscheiding tussen partijen uitgesproken en partijen bij helfte draagplichtig gesteld voor de studieschuld bij DUO en de schuld bij Belastingdienst vanwege te veel ontvangen zorgtoeslag (2021) en kindgebondenbudget (2022).

De vrouw verzoekt in hoger beroep vernietiging van de bestreden beschikking en dat het hof beslist dat zij geen draagplicht in de schulden heeft.

Het hof beslist tot bekrachtiging van de bestreden beschikking.

Toelichting beslissing hof

De huwelijksgemeenschap van partijen is ontbonden op 8 juni 2022 (peildatum). Ingevolge artikel 1:100 lid 1 BW zijn partijen bij helfte draagplichtig voor schulden van de gemeenschap (art. 1:94 lid 7 BW). Uit de redelijkheid en billijkheid kan een andere draagplicht voortvloeien (art. 1:100 lid 2 BW).

De vrouw stelt onbekend te zijn geweest met de studieschuld die zij als verknocht goed van de man ziet. Dit betoog faalt. Dat schuld verknocht is en buiten de gemeenschap valt, heeft met omstandigheden te maken, waaronder met name de aard van die schuld, zoals deze mede door de maatschappelijke opvattingen wordt bepaald (art. 1:94 lid 2 BW/art. 1:94 lid 5 BW, vgl. HR 15 februari 2008, ECLI:NL:HR:2008:BC0377, NJ 2008/275). De enkele stelling dat alleen de man profiteerde van de DUO-schuld is onvoldoende voor verknochtheid.

De vrouw stelt dat de man volgens redelijkheid en billijkheid alle schulden dient te dragen. Naast dat ze niet wist noch profiteerde van de studieschuld, heeft zij zorgtoeslag en kindgebonden budget niet aangevraagd, of ontvangen, of ervan geprofiteerd.

Overwegingen hof

Er is sprake van gemeenschapsschulden. Partijen zijn niet overeengekomen van de wettelijke draagplicht af te wijken. Naar redelijkheid en billijkheid is aanvaardbaar dat partijen schulden bij helfte dragen.

De man betwist dat de vrouw niet wist van de schulden of niet genoot van de gelden en de vrouw bewijst niet het tegendeel. Dat er volgens de vrouw een traditionele rolverdeling was binnen een slechter wordend huwelijk en de man toeslagen op zijn rekening gestort kreeg, zijn onvoldoende om de draagplicht bij helfte als onaanvaardbaar te zien. Ingevolge artikel 3:12 BW eist redelijkheid en billijkheid dat rekening wordt gehouden met algemeen erkende rechtsbeginselen, rechtsovertuigingen en betrokken belangen. De vrouw besteedt geen aandacht hieraan. Belastingenschulden vanwege zorgtoeslag en kindgebonden budget zijn huwelijkse schulden die ten goede komen aan de gemeenschap en iedere partij is gelijkelijk draagplichtig. Daarbij is niet belangrijk wie de toeslagen aanvraag of kreeg.

Er is geen reden af te wijken van de draagplicht voor de schulden. De grief van de vrouw faalt.

Het hof compenseert de proceskosten, nu partijen gewezen echtgenoten zijn en de procedure de verdeling van de huwelijksgemeenschap betreft.

Beslissing

Het hof bekrachtigt de beschikking van de rechtbank.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 08-04-2025

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2025:910

Zaaknummer: 200.347.257

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Ontkenning vaderschap naar Iers recht toegewezen. Verzoeker behoudt geslachtsnaam. Strikte toepassing van het rechtsgevolg van de toewijzing blijft achterwege ingevolge artikel 8 EVRM.

Feiten en procesverloop

Verzoeker is geboren in Ierland. Op dat moment was zijn moeder getrouwd met een man (man 2) die derhalve de juridische vader is van verzoeker. De moeder en deze man leefden al enkele jaren gescheiden toen verzoeker werd geboren. Vast staat dat een andere man (man 1) de biologische vader is van verzoeker. Deze man is later met de moeder getrouwd. De moeder en de juridische vader zijn overleden. Verzoeker wenst dat de juridische situatie overeenstemt met de feitelijke en biologische situatie. Hij wil echter wel de geslachtsnaam van zijn juridische vader behouden nu hij deze al zijn hele leven draagt.

Overwegingen en beoordeling

De vraag naar het toepasselijk recht wordt ingevolge artikel 10:92 en 10:93 BW bepaald door het recht van de staat van de gewone verblijfplaats van het kind. Daarvoor is bepalend het tijdstip van de geboorte van het kind. Dat betekent dat Iers recht van toepassing is.

Volgens de Status of Children Act 1987, sectie 46, wordt in het geval het kind tien maanden na de feitelijke of juridische scheiding is geboren, vermoed dat de echtgenoot niet de vader is. Dat is hier het geval. Bovendien blijkt uit verwantschapsonderzoek dat voor meer dan 99,9% zeker is dat man 1 de biologische vader is. Daarom wijst de rechter het verzoek toe en stelt vast dat man 2 niet de vader van verzoeker is.

Ingevolge artikel 1:5 lid 1 BW heeft een kind dat alleen in familierechtelijke betrekking tot de moeder staat, haar geslachtsnaam. Nu verzoeker de naam van man 2 al zijn hele leven draagt heeft hij een te respecteren belang bij het behoud van zijn naam. Naamrecht wordt beschermd door artikel 8 EVRM. De rechtbank is niet gebleken van bezwaren tegen het behoud van de geslachtsnaam. Strikte toepassing van artikel 1:5 lid 1 BW moet in dit geval achterwege blijven.

Beslissing

De rechtbank stelt vast dat man 2 niet de vader is van verzoeker en bepaalt dat daaraan het rechtsgevolg wordt onthouden in die zin dat verzoeker zijn geslachtsnaam behoudt.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 01-04-2025

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2025:2078

Zaaknummer: C/13/753435 / FA RK 24-4473

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Betekenis vermelding vader Oekraïense geboorteakte; omgangsrecht.

Feiten en procesverloop

Het kind is geboren in 2018 in Oekraïne. De man staat als vader vermeld op de geboorteakte van het kind. De man, de moeder en het kind hebben de Oekraïense nationaliteit. Ze verblijven sinds 2022 in Nederland. De man en de vrouw zijn in 2022 getrouwd en enkele maanden daarna weer gescheiden. Partijen hebben na de geboorte van het kind tot mei 2022 gezamenlijk de zorg gehad voor het kind. Nu woont het kind bij de vrouw. In de laatste 2,5 jaar is er geen contact geweest met de man. In 2024 heeft de Raad voor de Kinderbescherming (de raad) op verzoek van de rechtbank een rapport uitgebracht en tegelijkertijd verzocht het kind onder toezicht te stellen van de gecertificeerde instelling (GI), hetgeen voor een jaar is toegekend. Tijdens de mondelinge behandeling van het verzoek van de man, heeft de GI het verzoek tot verlenging van de ondertoezichtstelling ingetrokken. Volgens de vrouw was er tijdens de relatie sprake van huiselijk geweld.

De man heeft de rechtbank verzocht een omgangsregeling vast te stellen en te bepalen dat hij mede wordt belast met het gezag over het kind.

Overwegingen en beoordeling

Het kind is in het buitenland geboren en heeft daar ook haar gewone verblijfplaats gehad. Evenals haar ouders heeft zij de Oekraïense nationaliteit. Op grond van artikel 7 lid 1 Verordening (EU) 2019/1111 (Brussel II-ter-verordening) is de Nederlandse rechter bevoegd, nu het kind op het moment van de indiening van het verzoek haar gewone verblijfplaats had in Nederland. Op grond van artikel 15 lid 1 Haags Kinderbeschermingsverdrag 1996 wordt het Nederlands recht toegepast.

De geboorteakte van het kind komt voor erkenning in Nederland in aanmerking op grond van artikel 10:101 BW. De vraag is echter of de vermelding van de man op de akte een familierechtelijke betrekking doet ontstaan.

Artikel 125 lid 1 Oekraïens BW bepaalt dat als de moeder en de vader niet zijn gehuwd, de afstamming van het kind van de vader wordt vastgesteld overeenkomstig een verklaring van

de moeder en de vader of door een rechterlijke beslissing. In Oekraïne is geen sprake geweest van een rechterlijke procedure of een verklaring van de ouders op basis waarvan het juridisch ouderschap van de man is ontstaan. Daaraan doet de vermelding op de geboorteakte niet af, ingevolge artikel 121, 122, 125 en 135 Oekraïens BW.

Sinds betrokkenen in Nederland in de BRP zijn ingeschreven is de juridische status van de man niet veranderd.

Met betrekking tot het gezag geldt dat op grond van artikel 16 lid 1 Haags Kinderbeschermingsverdrag het ontstaan of tenietgaan van ouderlijke verantwoordelijkheid wordt beheerst door het recht van de staat van de gewone verblijfplaats van het kind. Omdat de vader naar Oekraïens recht niet de juridische vader is, is de moeder belast met het eenhoofdig gezag. Datzelfde geldt sinds de verhuizing naar Nederland naar Nederlands recht.

Omdat de man niet de juridische vader is van het kind kan hij ingevolge artikel 1:253c BW niet worden ontvangen in zijn verzoek om gezamenlijk gezag.

Ingevolge artikel 1:377a BW kan iemand met een nauwe persoonlijke band met een kind verzoeken om een omgangsregeling. Daarvan is in dit geval sprake en het verzoek is dus ontvankelijk. Er is onduidelijkheid over de vraag of er op dit moment ruimte is bij het kind voor het herstel van de omgang met de man. Daarom verzoekt de rechtbank de raad nogmaals om advies uit te brengen over een mogelijke omgangsregeling. In afwachting daarvan wordt de verdere behandeling van de zaak aangehouden. De vrouw heeft tijdens de mondelinge behandeling toegezegd de man eenmaal per drie maanden te informeren over het kind.

Beslissing

De rechtbank verklaart de man niet-ontvankelijk in zijn verzoek tot gezamenlijk gezag.

De rechtbank verzoekt de raad een rapport uit te brengen over een eventuele omgangsregeling.

Verdere behandeling van de zaak wordt pro forma aangehouden.

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 08-04-2025

ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2025:2067

Zaaknummer: C/02/414421 / FA RK 23-4587

Wetsartikelen: